

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Jedličkové a soudců JUDr. Zuzany Bystřické a JUDr. Tomáše Foltase, Ph.D., v právní věci žalobkyň **a) D. J. a b) A. J.**, zastoupených Mgr. Petrem Maršálkem, advokátem, se sídlem v Brně, Lidická 5a, proti žalovanému **Magistrátu města Brna, Odboru územního a stavebního řízení**, se sídlem v Brně, Malinovského nám. 3, za účasti 1) **L. P.**, 2) **J. P.** a 3) **Statutárního města Brna, Městské části Brno – Nový Lískovec**, se sídlem v Brně, Oblá 75a, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, Odboru územního a stavebního řízení ze dne 14.4.2008, č.j. MMB/0064738/2008, **se z r u š u j e** pro vady řízení a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobkyním a) a b), na účet jejich právního zástupce Mgr. Petra Maršálka, advokáta se sídlem v Brně, Lidická 5a, náklady řízení ve výši 21.200,- Kč, do třiceti dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 14.4.2008, č.j. MMB/0064738/2008 zamítl odvolání žalobkyň a potvrdil rozhodnutí Odboru stavebního a všeobecného Úřadu městské části města Brna, Brno – Nový Lískovec č.j.: OSV NL 5396/502/06/R/CE ze dne 17.1.2008, kterým bylo ve sloučeném územním a stavebním řízení vydáno stavební povolení na provedení nástavby a

stavebních úprav rodinného domu na ulici Zavřená 311/15, Brno na pozemku parc. č. 689/4 v katastrálním území Nový Lískovec. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí plně ztotožnil s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí včetně odůvodnění týkajícího se zamítnutí námitek žalobkyně a) D. J. Co se týká námitek žalobkyně b) A. J., žalovaný konstatoval, že pro územní a stavební řízení platí striktní zásada koncentrace, kdy námítka mohou být uplatněny pouze ve stanovené prekluzivní lhůtě. Vzhledem k tomu, že řízení prvostupňové a odvolací tvoří jeden celek, nemůže odvolací orgán řešit námítka vznesené až v odvolacím řízení tak, jak tomu bylo v případě námitek žalobkyně b). Její námítka jsou však shodné s řádně podanými námitkami žalobkyně a), bylo na ně tedy žalovaným v podstatě reagováno ve vyjádření k námitkám žalobkyně a). K námitce žalobkyně a) týkající se akustického a rezonančního zatížení sousedního rodinného domu žalobkyň na ulici Zavřená, č.p. 13 stavebními úpravami na předmětném rodinném domě žalovaný uvedl, že závěry projektové dokumentace, statického posouzení a předloženého posudku přenosu hluku vyvracejí podezření, že dojde k akustickému nebo rezonančnímu zatížení sousedního domu žalobkyň. Tato dokumentace a posudky byly vypracovány oprávněnými osobami a splňují všechny zákonné požadavky, byly tedy z pohledu stavebního úřadu dostatečnou zárukou při vydání stavebního povolení. Stavební úřad je povinen kontrolovat pouze náležitosti projektové dokumentace a posudků z hlediska zákonných požadavků, nemůže přezkoumávat použité výpočty a postupy a není ani za jejich správnost odpovědný. Co se týká občanskoprávní námítka podle § 137 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) a námítka zásahu do vlastnického práva žalobkyně a) ke společné nosné zdi, žalovaný uvedl, že když byla projednávána nástavba a přístavba rodinného domu žalobkyň, vycházel stavební úřad z tvrzení, že společná nosná zeď mezi rodinnými domy je reálně rozdělena, přičemž jedna polovina je ve vlastnictví manželů J. a druhá polovina ve vlastnictví manželů P. Stavební povolení na změnu stavby rodinného domu žalobkyně a) bylo tedy vydáno bez souhlasu manželů P. Dle názoru žalovaného by bylo v rozporu se zásadou legitimního očekávání, aby nyní, když se situace obrátila a stavební úpravy chtějí provádět manželé P., byl vyžadován souhlas žalobkyň s úpravami. Navíc by tato změna ohledně vlastnictví předmětné nosné zdi mezi rodinnými domy měla za následek nezákonnost vydaného stavebního povolení na stavební úpravy žalobkyně a). K námitce nedodržení bodu 9 přílohy č. 1 vyhlášky č. 2/2004 k Územnímu plánu města Brna žalovaný podotkl, že tato námitka vychází z nesprávného pochopení tohoto bodu, neboť bod 9 pojem „podkroví“ nedefinuje. Žalovaný tedy po přezkoumání všech námitek dospěl k závěru, že prvostupňové rozhodnutí nevykazuje vady, které by opodstatňovaly jeho zrušení či změnu, a jako takové ho potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutí podaly žalobkyně žalobu z důvodu nezákonnosti, navrhly obě rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k novému projednání. Žalobkyně zejména namítaly, že provedením předmětných stavebních úprav dojde k neoprávněnému zásahu do jejich vlastnických práv ke společné nosné zdi mezi domy. Hranice mezi pozemky prochází touto zdí, nicméně přesnou hranici pozemků může závazně určit pouze soud, když tato z výpisu z katastru nemovitostí nevyplývá. V současné době nelze bez souhlasu žalobkyň jako spoluvlastníků do nosné zdi jakkoliv zasahovat. Ohledně dřívějšího rozhodnutí ve věci stavebních úprav na domě žalobkyň uvedly, že toto rozhodnutí bylo v otázce využití společné nosné zdi skutečně nezákonné. Nicméně nezákonný postup správního orgánu prvního stupně byl zhojen tím, že žalobkyně nakonec pro účel přístavby a nástavby na svém rodinném domě nepoužily žádnou část společné nosné zdi, nýbrž si postavily zeď vlastní. Obě předmětná správní rozhodnutí jsou tedy nezákonná, neboť bylo nesprávně posouzeno vlastnictví ke společné nosné zdi. Správní orgány měly ve smyslu § 137 stavebního zákona odkázat účastníky s občanskoprávní námitkou ohledně vlastnictví nosné zdi na soud. Další námitka

žalobkyně spočívala v nedostatečném zjištění technických předpokladů provedení úprav a jejich bezpečnosti. Ohledně akustického a rezonančního zatížení domu žalobkyně bylo uvedeno, že posouzení přenosu hluku pouze naznačuje, jakým směrem se má stavebník při stavbě ubírat, aby minimalizoval dopady akustického a rezonančního zatížení, posouzení však neobsahuje žádné výpočty. Navíc posouzení přenosu hluku vycházelo z chybně zpracované projektové dokumentace stavebníka, který do projektu záměrně nevyznačil, že nosník, na kterém bude stát konstrukce schodiště, bude zapuštěný do společné nosné zdi. Dle tvrzení žalobkyně bude k akustickému a rezonančnímu přenosu docházet právě díky tomuto nosníku. Dále žalobkyně namítají nesoulad projektové dokumentace s obecně závaznou vyhláškou Statutárního města Brna č. 2/2004 o závazných částech Územního plánu města Brna, a to zejména v tom ohledu, že podkroví podle projektové dokumentace nenaplnuje požadavky na podkroví, jak jsou zakotveny v předmětné obecně závazné vyhlášce. Ohledně rozsahu přezkoumání podkladů pro vydání stavebního povolení žalobkyně uvedly, že dle jejich názoru, musí správní orgány přezkoumávat poklady nejen z čistě formálního hlediska, ale také po jejich obsahové stránce, což však ani jeden z předmětných správních orgánů neudělal.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl žalobu v celém rozsahu zamítnout. Uvedl, že co se týká tvrzení žalobkyně o nejasnostech ohledně přesné hranice mezi sousedícími domy, oba domy jsou řádně zapsány v katastru nemovitostí a hranice mezi nimi je v něm jasně určena a je zřejmá z kopie katastrální mapy, která je součástí projektové dokumentace. Ohledně tvrzeného porušení vlastnického práva žalobkyně uvedl, že stavba manželů P. je jednoznačně realizována v hranici pozemku určené dle katastru nemovitostí, k zásahu do vlastnického práva tedy nedochází. Z tohoto důvodu také nebylo potřeba postupovat podle § 137 stavebního zákona a odkazovat účastníky na soud. Takový postup je možný pouze tehdy, pokud by samotné řešení námítky, kdy by se zjistila její oprávněnost, mohlo mít vliv na realizaci stavby. V tomto případě se však o takovou námitku nejedná, neboť tvrzení žalobkyně ohledně obou zdí a nutnost jejich souhlasu se zásahem do ní stavbu neovlivní tak, že by ji nešlo realizovat. Navíc žalovaný argumentoval, že žalobkyně a) sama přišla s tvrzením reálného rozdělení společné zdi v době, kdy se rozhodovalo o stavebním povolení pro její dům. V tehdejší řízení nebyl pro stavební úpravy na domě žalobkyně souhlas manželů P. vyžadován. Pokud by tedy v předmětné věci souhlas žalobkyně vyžadován byl, byla by porušena zásada podle § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), že správní orgány dbají, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. K tvrzenému rozporu vydaného stavebního povolení s technickými a bezpečnostními parametry stavby žalovaný uvedl, že k tomuto se již podrobně vyjádřil v napadeném rozhodnutí a na těchto závěrech trvá. Posudek ohledně přenosu hluku a vibrací byl zpracován osobou k tomu oprávněnou a z posudku vyplynul jednoznačný závěr, že ochrana domu žalobkyně před hlukem a vibracemi nebude nijak narušena. Opak nebyl v řízení prokázán. Dále žalovaný uvedl, že bod 9 přílohy č. 1 obecně závazné vyhlášky Statutárního města Brna č. 2/2004, o závazných částech Územního plánu města Brna v žádném případě neobsahuje definici podkroví a už vůbec nestanovuje podmínky, za jakých je možno podkroví budovat ve městě Brně.

V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně setrvaly na dosavadních žalobních bodech. K vlastnictví společné nosné zdi uvedly, že v katastrální mapě je nosná zeď součástí jak domu na Zavřené 13, tak domu na Zavřené 15 a nikdy nedošlo k jejímu formálnímu dělení, popř. zanesení tohoto dělení do katastru nemovitostí. Rozloha domu na Zavřené 13 podle katastru nemovitostí tedy počítá i s rozměrem této společné nosné zdi. Žalovaný však vycházel pouze z dokumentace paní P., která tato problémová místa zcela pomíjí. Zároveň žalobkyně soud požádaly, aby posoudil také námítky žalobkyně ohledně vad předmětné

projektové dokumentace, které i přes to, že byl žalobkyněmi předložen posudek oponentního statika, žalovaný vůbec neřešil.

Do probíhajícího soudního řízení vstoupily se souhlasem soudu v postavení osob na řízení zúčastněných ve smyslu § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) osoby takto označené ve výroku rozsudku. L. P. a J. P. ve svém vyjádření uvedli, že mohou být zrušením napadeného rozhodnutí přímo dotčeni, neboť jsou vlastníky domu na ulici Zavřená 311/15 v Brně, kterého se týkalo udělené stavební povolení. Ve vyjádření Statutárního města Brna, Městská část Brno – Nový Lískovec, bylo uvedeno, že Statutární město Brno, zastoupené starostkou Městské části Nový Lískovec, bylo účastníkem sloučeného územního a stavebního řízení, ve kterém bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí a dále bylo také účastníkem odvolacího řízení.

Krajský soud v Brně v předmětné věci již jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 22.1.2010, č.j.: 29 Ca 91/2008-67, jímž žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ke kasační stížnosti žalobkyň Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31.3.2011, č.j. 5 As 40/2010-192, rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně proto znovu přezkoumal napadená rozhodnutí správních orgánů, jakož i řízení předcházející jejich vydání v mezích žalobních bodů. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně vyjádřily s takovým postupem souhlas a žalovaný s takovým postupem v zákonné lhůtě přes výzvu soudu nevyjádřil nesouhlas. Při rozhodování o věci byl zdejší soud vázán právním názorem vyjádřeným Nejvyšším správním soudem ve shora citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst.3 s.ř.s.), z něhož lze citovat: *„Ve stížním bodě 5) žalobkyně namítají, že vznesly v rámci stavebního řízení před správním orgánem I. stupně i v odvolacím řízení obsahové námitky proti podkladům rozhodnutí (zejm. proti „elaborátu“ STABIL s. r. o. a proti statickému posudku), proto se jimi měly správní orgány zabývat nejen po stránce formální. Statický posudek řeší jen zatížení základů, nikoli zda zatížení unese společná nosná zed'. Pokud tyto námitky zopakovaly žalobkyně i v žalobě, měl se jimi krajský soud zabývat. Žalobkyně proto nesouhlasí s odmítnutím těchto námitek krajským soudem pro jejich údajnou opožděnost. V žalobě přitom žalobkyně pod bodem III.B.3. (str. 6 žaloby) skutečně uplatnily žalobní bod obsahově totožný s vymezením námitek, se kterými se krajský soud nevypořádal, v tomto stížním bodě. Krajský soud přitom ve svém rozsudku na str. 3, konec prvního odstavce, tuto námitku konstatuje, přesto se jí v odůvodnění rozsudku dále nezabývá. Reaguje až na požadavek žalobkyň obsažený v replice k vyjádření žalovaného, kde žalobkyně žádají, aby soud posoudil též jejich námitky ohledně vad předmětné projektové dokumentace, které i přes předložení posudku oponentního statika žalovaný vůbec neřešil. Tento požadavek pak krajský soud odmítá jako opožděný žalobní bod (str. 7, 3. odstavec rozsudku). Z celého obsahu argumentace žalobkyň obsažené v žalobě (podobně jako i v kasační stížnosti) se přitom podává, že žalobkyně z podkladů napadeného rozhodnutí napadají zejm. „elaborát“ STABIL s.r.o., který podle jejich názoru nezohledňuje ukotvení nosníku do společné nosné zdi proto, že vyšel z vadné projektové dokumentace [srov. stížní bod 3) kopírující část žaloby označenou žalobkyněmi jako III.B.1.3. - str. 4 žaloby]. Současně v žalobě uplatňují námitky proti statickému posudku pro neposouzení vlivu stavby na statiku společné nosné zdi. Této námitce vznesené již v žalobě potom odpovídá i jejich požadavek uplatněný v replice, ze kterého se podává nesouhlas žalobkyň se statickým posouzením (odkaz na oponentní statický posudek). Z uvedeného nelze dovodit, že by požadavek žalobkyň, aby soud posoudil jejich námitky ohledně vad předmětné projektové dokumentace, s odkazem na posudek oponentního statika, byl novým žalobním bodem, uplatněným v replice nově (aniž by byl obsažen v žalobě).*

Požadavkem uvedeným v replice totiž žalobkyně jen jinými slovy opakuje totéž, co je obsaženo již v žalobě v pasážích III.B.1.3. a III.B.3. Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že úvaha krajského soudu o opožděnosti tohoto žalobního bodu je nesprávná, a pokud se k tomuto žalobnímu bodu krajský soud věcně nevyjádřil, je jeho rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Kasačním bodům 1) - 3) je pak společné, že žalobkyně vychází z projektové dokumentace schválené správním orgánem I. stupně, která byla podkladem jeho rozhodnutí. Oproti tomu krajský soud vychází z dodatku projektové dokumentace založeného do správního spisu až jako příloha vyjádření k odvolání žalobkyň proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Kasační soud na tomto místě konstatuje, že žalovaný z uvedeného dodatku projektové dokumentace při svém rozhodování v napadeném rozhodnutí vůbec nevycházel, tento dodatek v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela ignoruje. Naopak vyjadřuje se k existentnímu návrhu na zásah do společné nosné zdi ukotvením nosníku. Je to tedy až krajský soud, kdo poprvé argumentuje tímto dodatkem k projektové dokumentaci. Zdejší soud již opakovaně vyslovil, že pokud soud poté, co dospěl k závěru o nesprávnosti posouzení právní otázky správním rozhodnutím, sám právně i skutkově posoudil věc zcela jiným směrem a předejmul stanovisko, které by měl zaujmout správní orgán, uzavřel účastníkům řízení zcela cestu k tomu, aby mohli předložit důkazy, které se z dosavadního pohledu nemusely jevit jako relevantní; takovým soudním rozhodnutím byla věc posunuta do roviny nepřezkoumatelnosti. Zamítl-li krajský soud žalobu, ačkoli vycházel z právního a skutkového stavu odlišného od stavu z něhož vycházel správní orgán a ze skutečností, které v řízení před správním orgánem nebyly zjišťovány, je takové rozhodnutí zatíženo vadami (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 As 20/2003 - 64, www.nssoud.cz). Taková vada řízení pak má nevyhnutelně za následek zrušení rozsudku krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Krajský soud přitom zcela pominul, že uvedený dodatek k projektové dokumentaci nebyl podkladem pro rozhodování správního orgánu I. stupně (jehož rozhodnutí nebylo napadeným rozhodnutím žalovaného změněno ani zrušeno, ale naopak zcela potvrzeno). Tento dodatek tak nebyl ani předmětem ústního jednání spojeného s místním šetřením, které správní orgán I. stupně konal 24. 7. 2007 a při němž projednával námítky žalobkyň proti projektové dokumentaci; nebyl součástí správního spisu ani ke dni 7. 1. 2008, do kterého se měly žalobkyně dle sdělení ze dne 5. 12. 2007 vyjádřit k doplněným podkladům pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Tento dodatek také nebyl součástí správního spisu ani v době rozhodování správního orgánu I. stupně (17.1.2008). Tento dodatek není podle obsahu spisu ani součástí ověřené stavební dokumentace [§ 115 odst. 3 zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavebního zákona), ve znění pozdějších změn a doplnění]. Krajský soud též při svém rozhodování pominul žalobkyněmi namítanou skutečnost, že jakkoli správní orgán I. stupně stanovil pro provedení stavby podmínku zvolit konstrukční systém schodiště, který nebude ukotven ke stávajícímu zdivu oddělujícímu sousední řadové domy, avšak tuto podmínku blíže nijak nekonkretizoval a nechal její naplnění po stavebně-technické stránce plně v dispozici stavebníka, přičemž součástí ověřené stavební dokumentace učinil i výkres „Stavební úpravy v 1.N.P. a v 2.N.P.“ z prosince 2006 obsahující nosník I200 o délce 6,0 m zapuštěný v úrovni I. NP do společných nosných zdí s oběma domy v sousedství domu stavebníka, do každé 150 mm (i z tohoto výkresu je zjevné, že vzdálenost mezi zdmi činí toliko 5.700 mm). Pokud jde o možnost předložit dodatek projektové dokumentace až po uplynutí lhůty k podání námitek, tzn. příp. i v řízení odvolacím, kasační soud tuto možnost zcela nevylučuje, zdůrazňuje však, že takovým postupem nesmí dojít ke zkrácení žádného z účastníků řízení na jeho právech. Konstantní judikatura zdejšího soudu neměnně trvá na tom, že je-li při ústním jednání uplatněna námitka, na kterou stavebník reaguje změnou podkladové dokumentace, pak je povinností správního orgánu dát dle povahy změny nejméně účastníkům, jichž se tato dodatečná úprava povolené stavby týká, možnost na takovou změnu opět reagovat a vyjádřit k ní své stanovisko. Účastníci

se před ústním jednáním seznamují s projektovou dokumentací a navrhovanou podobou stavby v určité podobě, zákon jim dává právo uplatnit proti ní své námitky. Pokud se tato podoba změní, pak je z logiky věci nutno jim toto právo zachovat, t.j. dát jim možnost se seznámit se změněnou podobou stavby a uplatnit proti ní své námitky. Jiný výklad by byl popřením smyslu konání ústního jednání [srov. rozsudek ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 36/2010 - 127, navazující na dřívější rozhodnutí ze dne 22. 3. 2007, č. j. 8 As 19/2005 - 122, ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002 - 36 (Sb. NSS č. 303/2004), či ze dne 14. 8. 2003, č.j. 5 A 17/2002-33 (Sb. NSS č. 41/2003), vše dostupné na www.nssoud.cz]. Žalobkyně namítají, že se s tímto dodatkem nemohly seznámit a uplatnit vůči němu své námitky, přičemž ze správního spisu se přitom nepodává opak. Uvedený dodatek byl v odvolacím řízení do správního spisu založen jako příloha vyjádření stavebníka k odvolání žalobkyň, a to dne 18. 3. 2008. Ze správního spisu se nepodává, že by s ním byly žalobkyně kdykoli seznámeny předtím, než žalovaný dne 14. 4. 2008 vyhotovil a 17. 4. 2008 vypravil (vydal) napadené rozhodnutí. Kasační soud na tomto místě připomíná, že uvedený dodatek vůbec nebyl žalovaným pojat do podkladů jeho rozhodování, neboť o něm napadené rozhodnutí mlčí. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že pojal-li krajský soud tento dodatek za základ svého rozhodování; navíc za situace, kdy rozhodoval bez jednání, zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Obiter dictum pak kasační soud upozorňuje, že krajský soud se dosud ani nevypořádal s argumentací žalovaného k námitkám žalobkyně b) obsaženou v napadeném rozhodnutí na str. 5 v prvním odstavci, kde konstatuje, že se odvolacími námitkami žalobkyně b) nezabýval, protože žádné námitky neuplatnila před správním orgánem I. stupně v koncentrační lhůtě. Krajský soud tuto skutečnost při svém rozhodování dosud nijak nezohlednil přesto, že podle ustálené judikatury může mít značný vliv na jeho rozhodnutí (srov. např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 5 As 66/2006 - 100, či ze dne 18. 6. 2008, č. j. 9 As 80/2007 - 69).“

Jak vyplývá z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu bude zapotřebí, aby se správní orgány znovu zabývaly „elaborátem“ SBABIL s.r.o. a statickým posudkem, zejména s ohledem na skutečnost, zda zatížení unese společná nosná zeď a rovněž zodpověděly otázku, zda projektová dokumentace vykazuje vady, neboť ji žalovaný i přes předložení posudku oponentního statika neřešil. Věci žalovaného rovněž bude, aby se zabýval dodatkem projektové dokumentace a umožnil žalobkyním, aby se k němu vyjádřily. Pokud pak žalovaný k odvolacím námitkám žalobkyně b) konstatoval, že se jimi nezabýval, neboť je před správním orgánem 1. stupně neuplatnila v koncentrační lhůtě, nelze, než s tímto názorem souhlasit. Námitky žalobkyně totiž nebyly účinně uplatněny ve správním řízení, neboť právě ve stavebním řízení se uplatňuje zásada koncentrace řízení, která znamená, že k později uplatněným námitkám již nelze přihlížet. Žalobkyně b) měla stanovenou lhůtu v zákonném rozmezí, v němž mohla uplatnit ochranu svých hmotných práv, v nichž byla dotčena, to však ve lhůtě neučinila. Jak poukázal Nejvyšší správní soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2007, č.j. 5 As 66/2006-100: „Účastník správního řízení má tedy zásadně vyčerpat všechny prostředky k ochraně svých práv, které má ve své procesní dispozici, a teprve po jejich marném vyčerpání se může domáhat soudní ochrany.“

O nákladech řízení před Krajským soudem v Brně i před Nejvyšším správním soudem v rámci řízení o kasační stížnosti, bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 a § 110 odst.2 s.ř.s., podle nichž nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v dalším rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. V dané věci byly žalobkyně zcela úspěšné, proto

jím soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení ve výši 21.200,- Kč. Tato částka sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč za podanou žalobu a z odměny právního zástupce žalobkyň Mgr. Petra Maršálka, advokáta, který žalobkyně zastupoval jak v řízení o žalobě, tak v řízení o kasační stížnosti, a to dvakrát za pět úkonů právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení v řízení o žalobě, sepis žaloby, replika k vyjádření žalovaného, převzetí a příprava zastoupení v řízení o kasační stížnosti a sepis kasační stížnosti, po 2.100,- Kč (§ 9 odst.3 písm.f), § 7 vyhl.č.177/1996 Sb.), resp. částky k úhradě výdajů za těchto pět úkonů právní služby po 300,- Kč za jeden úkon (§ 13 odst.3 cit. vyhl.), tj. celkem ve výši dvakrát 12.000,- Kč, tato částka však byla v souladu s ustanovením § 12 odst.4 cit. vyhl. snížena o 20%, což činí 19.200,- Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat opravný prostředek (kasační stížnost podle ust. § 102 a násl. s.ř.s.) do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 30.9.2011

JUDr. Jana Jedličková, v.r.
předsedkyně senátu